

теоретико-правовом, так и в правоприменительном смысле.

УДК 343 (043.2)

Stajniko J., Assistant at Faculty of Law,
University of Maribor, Slovenia and Doctoral student,
at Faculty of Law, University of Ljubljana, Slovenia,
Jakšič J., Doctoral student
at Faculty of Law, University of Maribor, Slovenia

TRANSFER OF EVIDENCE FROM INSPECTION TO MISDEMEANOUR PROCEDURE

Inspection authorities are officials with special powers and jurisdictions in supervising the implementation and compliance with laws and other regulations. In addition to supervisory powers, they often have powers to decide whether a certain person has committed a misdemeanour. Hence, inspection authorities have a dual nature. During the performance of their basic function of supervision, an official may find that supervised entity committed a misdemeanour (a *minor offence*) and therefore impose an appropriate sanction on them [1. P. 21]. This is why the following question arises: Can the evidence collected in the inspection procedure be legally used in a misdemeanour procedure? By examining Slovene and foreign legal doctrine as well as national case law and case law of the European Court of Human Rights, it is shown that the privilege against self-incrimination needs to be considered not only in the misdemeanour procedure, but also in the (administrative) inspection procedure. Only in such way, the effect of synergy can be ensured. This means that the most opportune conduct for the inspection authority is to provide an equivalent of Miranda warnings to the potential perpetrator as its evidence is otherwise under threat to be excluded from judicial proceedings. The scope of the privilege is however blurred regarding the moment of its activation as well as its extension to legal entities.

Which procedural guarantees is an official obliged to consider during the inspection procedure? We firstly have to point out that the evidence obtained during the inspection procedure can be excluded in the misdemeanour or criminal proceeding. Such exclusion of evidence significantly influences the effectiveness of the supervision, which is directed at the protection of the public interest. The duty of the misdemeanour bodies is therefore to take into account the procedural guarantees of Article 6 of the European Convention on Human Rights, which has been further developed in case law of the European Court of Human Rights [2].

The privilege against self-incrimination gives the suspect the right to freely decide whether and how he will cooperate with the authorities in a criminal

procedure and whether he will contribute to the evidence or not. All this is summed up in the thought that the accused is not bound to incriminate or accuse himself (*nemo tenetur seipsum penetrates*) [3. P. 336]. The privilege against self-incrimination is one of the fundamental procedural safeguards which also extends to the conduct of organs outside the criminal law procedure. It extends even to cases where the criminal procedure has not yet been introduced, but there is a possibility that it could be triggered [4].

Inspection authorities often have the power to inquire the information from individuals, to question witnesses, to request submission for review of the financial books or to demand delivery of certain documents. In many cases, non-compliance with the requirements of the inspection authority leads to a fine for the individual who does not want to fulfil the authority's request. The entity who finds itself in the inspection procedure therefore does not have the right to remain silent. Hence, the fundamental difference between the inspection and the misdemeanour procedure is in the very procedural position of such person. In the inspection procedure it is not protected by the constitutionally guaranteed principle of non-tenet in the inspection proceeding. On the other hand, it is not allowed to rely on evidence that is forcibly obtained without consideration of the guaranteed privilege against self-incrimination in the misdemeanour proceeding. Problem arises when the decision on the misdemeanour is relying on the statement of the alleged perpetrator, which he made because of its explanatory duty (in the inspection proceeding) and before being informed that he is not obliged to declare the facts and circumstances of the misdemeanour and to answer questions and before he is informed that he is not obliged to confess to committing a (minor) offence.

The imposition of a fine on a person who has refused to cooperate with the authority for fear of self-incrimination is legitimate within the inspection procedure. However, the misdemeanour authority must be aware of the possibility that the evidence obtained in such a way could not be legally used in a misdemeanour procedure. Hence, it would be recommended for the inspection authority to provide the equivalent of *Miranda warnings* in all cases when it requires from individuals to state facts or to provide documents or other evidence. Should the inspection authority fail to do so, that court may exclude the evidence because of a violation of the privilege against self-incrimination, although it was legitimately obtained within the inspection procedure.

Literature

1. Perpar, M.: Razmerje med nadzornimi in prekrškovnimi postopki, 4. Dnevi prekrškovnega prava, GV založba: Ljubljana 2009.

2. Öztürk v. Germany (8544/79) 21.02.1984, Engel and others v. Netherlands (5100/71), 08.06.1976, Flisar v. Slovenia (3127/09), 29.09.2011 and Milenovič v. Slovenia (11411/11), 28.02.2013. Judgements of the Constitutional Court of the Republic of Slovenia: Up-120/97, 21.05.1997, Up-319/10, 20.01.2011, U-I-63/10, 20.01.2011, Up 1544/10, 21.06.2012 and Up 1293/10, 21.06.2012.

3. Dežman Z. in Erbežnik A.: Kazensko procesno pravo Republike Slovenije, GV založba: Ljubljana 2003.

4. Saunders v. United Kingdom (19187/91), 10.05.1994 and Funke v. France (10828/84), 23.02.1994.

УДК 343 (043.2)

Третьяков Д., магістр європейських наук,
юрист Секретаріату Європейського суду з прав людини,
м. Страсбург, Франція

БОРОТЬБА З ТЕРОРИЗМОМ ТА ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Європейська Конвенція з прав людини (далі – Конвенція) гарантує кожному право на життя та захист від нелюдського поводження, що тягне за собою зобов'язання держав захищати усіх, хто знаходиться під їхньою юрисдикцією, від насильства, в тому числі від насильства з боку третіх осіб. Відповідно боротьба з тероризмом є складовою зобов'язань держави як із забезпечення безпеки громадян, так і з захисту демократичних цінностей. З іншого боку Конвенція гарантує дотримання прав кожному, і особи, що підозрюються чи засуджені за терористичну діяльність не є виключенням. До Європейського суду з прав людини (далі – Суд) такі особи зверталися за захистом своїх прав неодноразово. Достатньо пригадати справу сумнозвісного терориста на прізвисько Шакал, який був засуджений у Франції до довічного позбавлення волі і скаржився до Суду на своє одиночне ув'язнення. Суд знайшов порушення прав заявника через відсутність механізму, за допомогою якого він міг би оскаржити рішення про застосування до нього одиночного ув'язнення.¹

Факт того, що особа підозрюється у вчиненні терористичного акту не може бути підставою для відмови у забезпеченні її прав, гарантованих Конвенцією. В декількох справах проти низки країн Суд встановив порушення статті 5 Конвенції, через те, що затримання та передача співробітникам ЦРУ підозрюваних у терористичній діяльності з подальшим вивозом цих осіб за межі країни відбувалося із порушенням процедурних гарантій зазначеної статті Конвенції.²

У своїй практиці Суд також вирішував, що підозрюваних у тероризмі в деяких країнах можна вважати уразливою групою. Наприклад, у справі *Дауді проти Франції*, громадянин Алжиру був заарештований і засуджений у Франції за підготовку терористичного акту. Зважаючи на те, що заявника не тільки підозрювали у зв'язках з тероризмом, але й засудили за тяжкі злочини і про це було відомо на його батьківщині, Суд вирішив, що, в разі висилки заявника до Алжиру, ним би зацікавилися органи безпеки, а з огляду на практику поводження із підозрюваними в